

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Póz, a homály homálya

(József Attila után)

*Csak az oldhassa versemet,
ki elkever, majd eltemet,
mivel a lenniben a póz
hiába lidóz, libidóz,*

*mert álmaimban feljelent:
nemberi, formátlan a rend,
s szívében néha lezsidóz
az igríc meg a szelid Óz.*

(Nem Nagy Varázsló. De dizőz!)
(Dúlt líráját sem lepi gőz...)
(Gondoljátokmegproletárok.)
(Nodehátnebúsuljatok.)

Vásárhelyi sóhajtás

(In memoriam L. R. S.)

Tiburs! Sabinum!
Szép „erémi szállás”!
Jól jönne már...
Elég
E vélt riszálás!
Sem Tusculanum, sem Erém.
Dilettántizmus – nem erény.
Keserű derű.
De enyém.

Introitus

*A könyv kitarja lapjait
Lajtorján járnak angyalok
Egy sem hamis valódi mind
Csupán a költő van gyalog*

*Fölszentelt filozófusok
Lajtorján lépnek angyalok
Mindenki repdes lelkesen
Csupán a költő van gyalog*

*Lebegnek részeg angyalok
Ragyognak trónok zsámolyok
A költő megrokkann gagyog
Magányos fényben támolyog*

*Fölötte versek
Szállnak át túl
Kibichad hördül
Szálve hátul*

*Aki elmegy –
Nem idei
Lélekig –
Ad altare Dei*

